

[Skatteministeren]

der gennem administrativ praksis har udviklet sig en ordning, hvor en pensionskasse har mulighed for at udbetale en del af en pensionsordning med løbende udbetalinger som en engangssumudbetaling – faktisk en kapitalpensionslignende ordning, blot den ikke, efter regeringens lovforslag, overstiger 10 pct. af kapitalværdien af det samlede pensionstilsagn.

Det, regeringen altså gjorde i det oprindelige lovforslag, var at lovfæste det, der havde udviklet sig som en administrativ praksis.

Der er så blevet peget på fra forsikringsbranchens side, at der herved opstod en ulige konkurrencesituation mellem pensionskasser og forsikringsselskaber. Forsikringsselskaber har nemlig ikke haft denne adgang til at tage en del af en pensionsordning med løbende udbetalinger og konvertere den til en sumudbetaling. Rent faktisk har det så betydet, at en pensionskasse reelt har kunnet tilbyde medlemmerne en større indbetaling samlet på kapitalpensionsordninger, end forsikringsselskaber har haft mulighed for.

Der gælder et loft for indbetaling på kapitalpensioner, som i år er på 28.400 kr.; det skal man holde sig inden for. Og hvis man tegner en kapitalpension i et forsikringsselskab eller et pengeinstitut, skal man holde sig inden for en grænse på 28.400 kr.

Men hvis man går ind i sådan en pensionskasseordning og i og for sig får en kapitalpension som en del af en løbende ydelse, så kan man, oven i at man får en pensionsordning med løbende udbetalinger, få en sumudbetaling. Og hvis man så ved siden af det tegner en individuel kapitalpension, kan man altså tegne kapitalpension op til loftet på de 28.400 kr., og på toppen af det loft kan man inden for pensionskassen som en del af den løbende ordning tegne en kapitalpension, der vel i værdi svarer til, at loftet blev hævet med 2.500-3.000 kr. Så ved at stå i en pensionskasse har man reelt et loft over sin kapitalpensionsordning på ca. 31.000-32.000 kr.

Dette er ulige konkurrencevilkår, har forsikringsbranchen peget på. For at sikre lige konkurrencevilkår har jeg så stillet ændringsforslag om, at der fremover i virkeligheden skal ske almindelig indkomstbeskatning, såfremt man som en del af en pensionsordning med løbende udbetalinger kommer med en sumudbetaling. Det vil i praksis betyde, at der så ikke

oprettes sådanne sumordninger som en del af løbende ordninger i pensionskasser; altså i praksis fuldstændig ligestilling mellem pensionskasser og forsikringsselskaber. Og det er det, der har været sigtet.

Så er der nu fra Pensionskasserådets side fremført det synspunkt, at der som en utilsigtet virkning af dette ændringsforslag kan opstå mobilitetsproblemer på pensionsmarkedet. Det har nemlig været væsentligt for mig ved udformningen af ændringsforslaget at sikre, at det ikke har tilbagevirkende kraft. Derfor gælder det, at alle, der var medlemmer af en pensionskasse inden den 1. marts 1991, kan have de ordninger, de hidtil har haft. Hvad enten de har haft forventninger eller ikke haft forventninger om senere at kunne få en sumudbetaling, så siger vi: Vi slår en streg ved den 1. marts, og de, der havde ordninger inden da, er ikke berørt af den nye bestemmelse; det gælder kun for fremtiden.

Derfor kan jeg bekræfte over for fru Bente Juncker, at ændringsforslaget er formuleret sådan, at det ikke har tilbagevirkende kraft. Det gælder kun for nye ordninger, og det er jo også det, der er det væsentlige i konkurrencen mellem pensionskasser og forsikringsselskaber.

Men Pensionskasserådet har så fremhævet, at vi derved kommer i den situation, at de, der allerede har nogle ordninger, kan komme ud for en skærpet beskatning, hvis de flytter deres ordning fra én pensionskasse til en anden pensionskasse, altså at der sker en fastlåsning på markedet, der hæmmer mobiliteten. Og af andre grunde er vi jo interesseret i størst mulig mobilitet på pensionsmarkedet, størst mulig konkurrence, og derfor også en mulighed for, at man kan flytte fra én ordning til en anden.

Derfor vil jeg gerne her give hr. Stavad tilsagn om, at vi mellem anden og tredje behandling kan kigge på det problem, der er peget på, og som også hr. Stavad var inde på. Jeg vil altså anbefale, at vi her ved andenbehandlingen vedtager de ændringsforslag, der ligger, og mellem anden og tredje behandling så giver os tid til at kigge på det praktiske problem, der er opstået.

Jeg har forstået, at der faktisk er politisk enighed om sigtet med denne lovgivning, men vi skal selvfølgelig lave den så praktisk som muligt, og vi skal også lave den sådan, at vi ikke utilsigtet hæmmer mobiliteten på pensionsmarkedet. Så jeg er helt indstillet på i udvalgs-